

RUIS

MAART 2008 - 37

MAANDELIJKE KRANT ROND NIEUWE (POP)MUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN (K-RAA-K) VZW
HEERNISLAAN 81 B-9000 GENT WWW.KRAAK.NET

(K-RAA-K)³ FESTIVAL 2008

1st MARCH 2008 - BRIGITINNES & RECYCLART, BRUSSEL

WWW.KRAAK.NET

MARSHALL ALLEN [us] & PAUL HESSION [uk] BARDO POND [us] CERAMIC HOBS [uk]
CHERRY BLOSSOMS [us] DRAGONS OF ZYNTH [us] RICHARD CRANDELL [us]
CLOCKCLEANER [us] HELLVETE [b] TON LEBBINK [nl] ALEX MACKENZIE [ca]
SEAN MEEHAN [us] PINK REASON [us] HENRI POUSSEUR'S 'VOIX ET VUES PLANÉTAIRES' [b]
PSYCHEDELIC HORSESHIT [us] R.O.T. [b] SILVER APPLES [us] UP-TIGHT [jp]

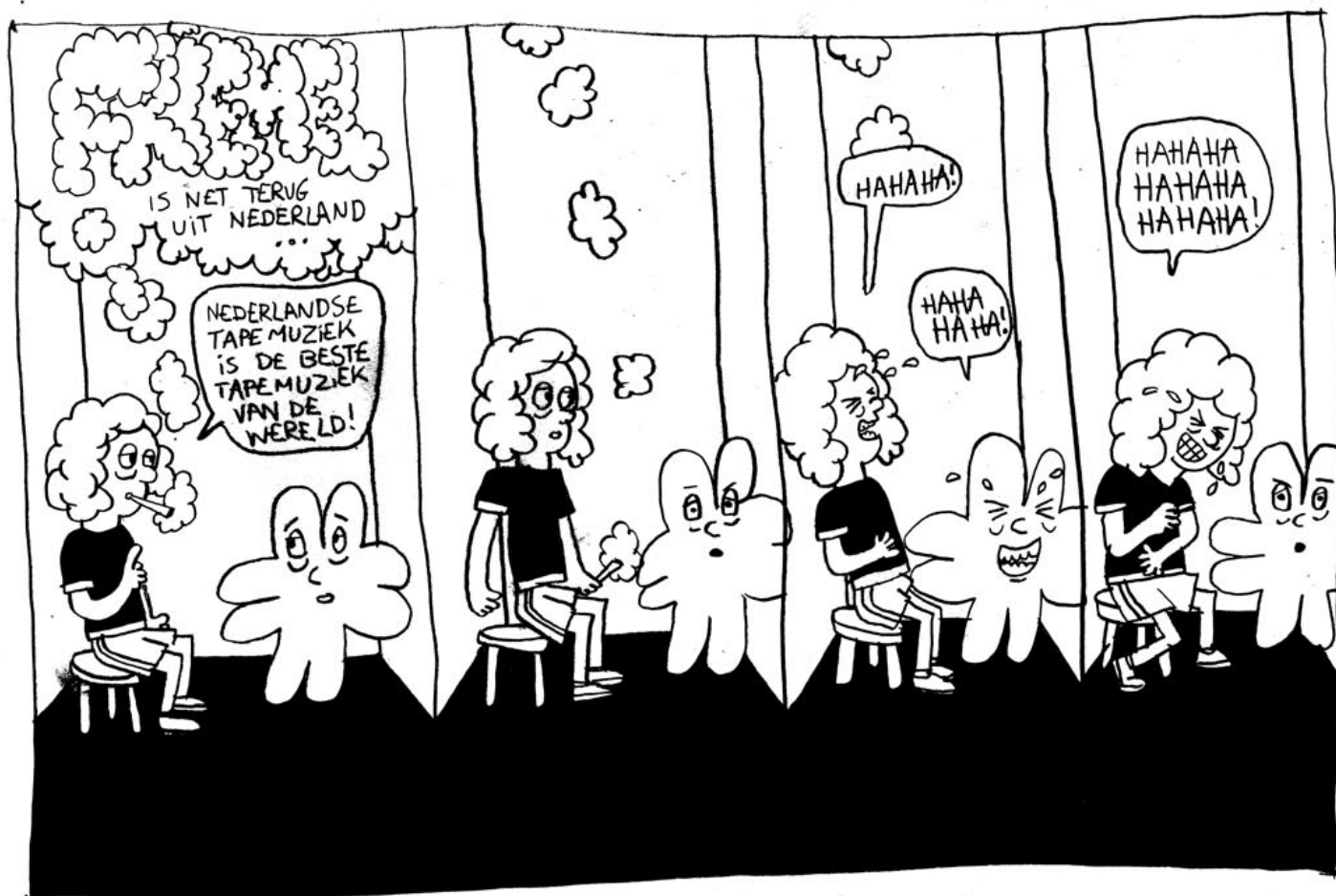
+ VIDEO SCREENINGS PRESENTED BY HANDCLAPS, COURTISANE & DUBLAB...

Edito.

Op veertien februari kwam ik via het NOS-journaal te weten dat de blogposts van Jane onderdeel waren van een kunstproject. De jongedame uit L.A. die beweerde een online dagboek bij te houden van haar laatste negentig dagen op deze planeet, en daarmee even de internationale media wist op te schrikken, was slechts een artistiek verzinsel. Een valse kroniek van een aankondigde dood. Dat stemde me diep treurig. Eindelijk had iemand de moed gehad om de ondraaglijke lichtheid van het bestaan te kaderen en er iets mee te doen. Niet dat ik me er in kon herkennen. Mensen die zichzelf van kant willen maken zien zichzelf niet graag en van dat probleem heb ik gelukkig geen last. Toch heb ik besloten om haar project voort te zetten. Niet alleen uit bewondering voor haar kunst, maar ook omdat alle genieën vroeg sterven. Kijk maar naar Lou Reed. Live fast, die young. Ik heb een mooi leven gehad. Ik heb alle grote rocksterren ontmoet en sommige zijn zelfs goede vrienden geworden. Denk maar aan Lou Reed, David Bowie, Bono, Chris Martin, Lou Reed, Bob Dylan en David Bowie. Jaja, je moet ze mij niet leren kennen die mannen. Zwijnen zijn het. En drugs dat ze nemen. Kilo's. Niet dat ik daar ontzag voor heb. Integendeel. Ik vind drugs belachelijk, onnozel, ongezond en duur. Je maakt er bovendien dealers rijk mee. Ik heb ze zelf nooit nodig gehad, want mijn ervaring is dat wie boeiend is en zich amuseert al die bullshit niet nodig heeft. En als er iemand is die zich amuseert in het leven, dan ben ik het wel. De muzikanten die drugs nemen, maken meestal ook de

vervelendste muziek. Dat vond ik overigens ook al toen ik zeventien was. Dat was rond de tijd dat ik Lou Reed voor het eerst ontmoette. Nu ben ik 34 en het is wel geweest. Ik heb alle groten ontmoet en ik heb het respect gekregen dat ik verdiende. Ik heb voor allerlei nationale en internationale tijdschriften geschreven en heb de Belgische en zelfs Europese rockjournalistiek op de kaart gezet. Wie zou er niet in mijn plaats willen zijn? Een tête-à-tête met Michael Stipe, daar droomt iedereen van, maar er zijn er maar weinig die niet in hun fucking broek zouden kakken als het moment suprême zich zou voordoen.

Dus, binnen negentig dagen hang ik me op. Ik doe het in de keuken, zoals Ian Curtis. Je moet namelijk je idolen eren, loyaal blijven. Backstabbing staat niet in mijn woordenboek. Ik zal mijn t-shirt van INXS dragen en met een lach op mijn gezicht de goden groeten. Of de duivel, wie weet. Ik ben ook geen lieverdje geweest en ze zouden me wel eens kunnen indelen bij mijn vrienden. Het zal me (een) worst wezen: ook daar zal ik me te pletter amuseren. Ik hou me nergens in. Ik neem geen blad voor de mond. Laat het dan ook duidelijk zijn dat mijn blog geen schreeuw om aandacht is. Ik heb een hekel aan aanstellers. Zelfmoord is een serieuze zaak en daar moet niet lacherig over gedaan worden. Ook gelukkige mensen kunnen vrijwillig sterven. We hebben toch fucking keuzevrijheid of niet soms? Daar moeten we geen bullshit rond verkopen. Onze generatie kreeg alles in de schoot geworpen. Platenkasten vol Santana. Sportpaleizen vol schitterend klinkende NME-hypes. What the fuck. Misschien maak ik er zelfs 88 dagen van. Ik ben tenslotte fucking rock-'n-roll. – S. S.

Igor Wakhevitch Docteur Faust (1971, Pathé Marconi)

Woorden: **Tommy Denys**

Bij voetbal heb je de Jupiler League, de Premier League en de Champions League. Bij muzikanten bestaat ook een soortgelijke onderverdeling. Igor Wakhevitch behoort tot de Manchester Uniteds van de platenplaneet, of tot de George Bests onder de muzikanten. Wakhevitch is een levende Franse componist die in de jaren zeventig een zevental releases uitbracht op het EMI-label Pathé. In de platenkast kan je hem onderbrengen bij avant-gardistische, elektronische componisten zoals Pierre Schaeffer, Terry Riley en Pierre Henry. Van jongsafaan moet hij een redelijke muzikale bol geweest zijn. Hij begon op achtjarige leeftijd piano te spelen en op zijn zeventiende won hij de Jury's First Prize for Piano met unanieme stemmen. Twee jaar later, in 1967, won hij de Musical Analysis-prijs, als student van Olivier Messiaen.

Kort daarna begon hij, onder leiding van Pierre Schaeffer, te werken voor de befaamde Parijse muzikale onderzoeksgroep GRM. In die periode was er een broeiende muzikale scene in Frankrijk met genreoverschrijdende werken, waarbij klassieke muzikanten, rockers en elektronische pioniers met elkaar in contact kwamen en samen componeerden. Een zeer bekend voorbeeld is Pierre Henry die musique concrète succesvol met rock vermengde.

Ik heb lang getwijfeld welke plaat ik zou bespreken van Igor Wakhevitch. Ze zijn allemaal van sublieme kwaliteit en horen stuk voor stuk thuis in een platenkast. Maar het werd uiteindelijk Docteur Faust uit 1971. Het is misschien wel zijn meest bizarre album – na een eerste beluistering althans – want dit album spreekt terzelfdertijd het makkelijkst aan. Dat komt wellicht omdat de plaat het dichtste aanleunt

bij een klassiek popalbum, maar meteen ook een gekke wirwar van beelden oproept dankzij de sonische spelletjes en verrassende wendingen. Docteur Faust is Wakhevitch' tweede album en is een ode aan Robert Wyatt en Mike Ratledge van de rockgroep Soft Machine. De muziek werd opgenomen in de Cour d'Honneur van het Palais des Papes in Avignon in opdracht van Jean Vilar voor het jaarlijkse Franse theaterfestival.

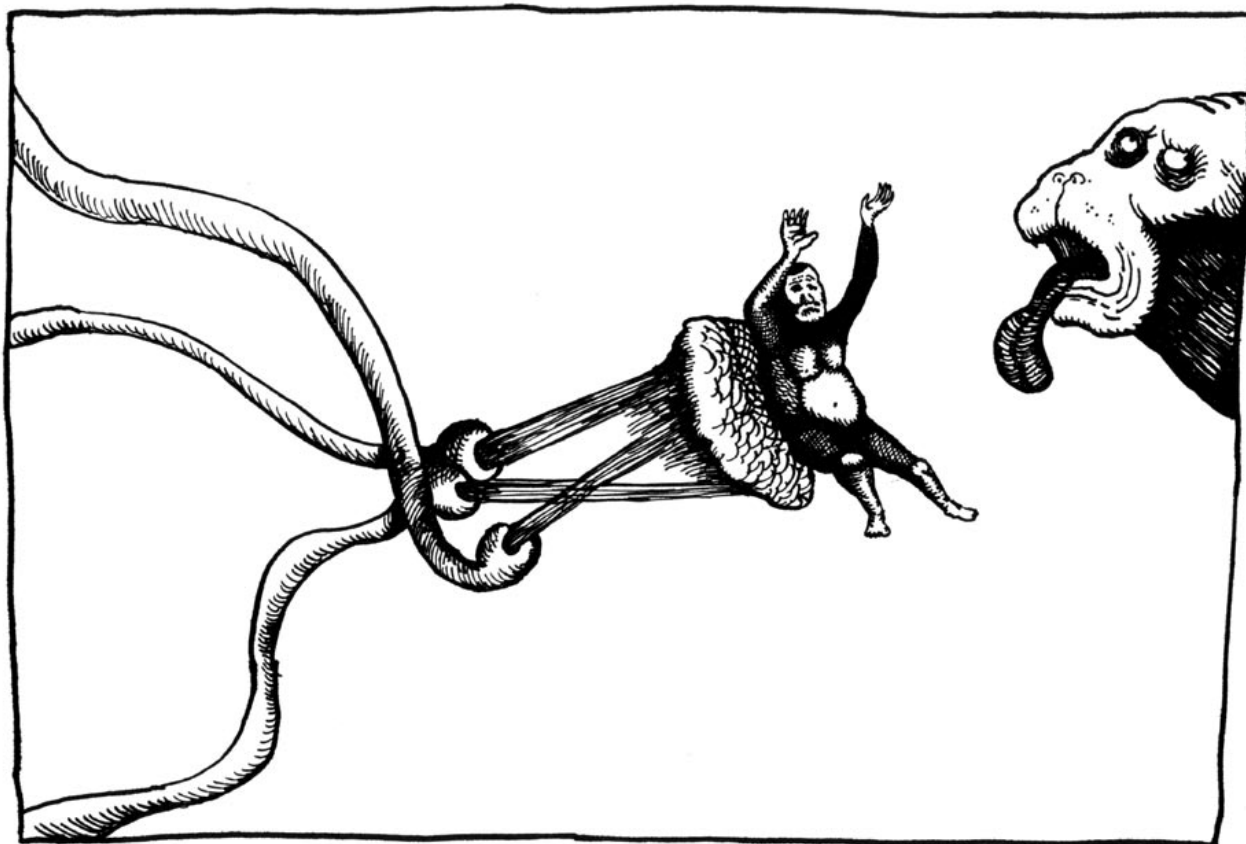
Het geheel is een mix van klassieke muziek, musique concrète en religieuze muziek. Je wordt als luisteraar meegenomen op, wat we clichématig kunnen omschrijven als, een trip. Maar geloof me: een trip die zelfs niet te vergelijken valt met die van een geweldige psychedelische band of een geschrift improcombo. We hebben het hier over het gemors van stukjes lsd-papier op je tong of een teveel aan paddo's doordat je niet kon wachten op de uitwerking daarvan.

Nummers met rockelementen worden doorspekt met bizarre geluidsexperimenten, vreemde orgels en het plotse opduiken van orkestrale stukken. Een van de nummers klinkt als een kerkbezoek, met in de hoek een geselende monnik, maar de sacrale sfeer wordt doorbroken door een monumentale synthlaag, die er bijna voor zou zorgen dat je je muziekinstallatie een serieuze trap zou verkopen zodat hij nooit meer aanfloopt.

Wat volgt zijn energetische, zelfs op het randje van doomy gemene nummers die in je trommelvliezen worden geboord en die je doen headbangen. Maar vooraleer je living wordt omgetoverd in café War Pigs, wandelt Edgar Varèse binnen, gevolgd door Morton Subotnick met Léon Theremin in zijn valies.

Het is niet duidelijk wie meespeelt op deze plaat, maar hoogstwaarschijnlijk kreeg Wakhevitch hulp van de muzikanten van de Franse band Triangle. Zij speelden zeker mee op zijn eerste plaat *Logos* en zowel het orgel als de drums op Docteur Faust doen aan deze muzikanten denken.

Igor Wakhevitch creëert een vierdimensionale buitenaardse geluidswereeld, zwanger van kleur en emotie. Het is veel om te slikken, maar het wordt nooit een overdaad. Het album is maar dertig minuten lang, maar heeft een kracht van 9 op de schaal van Richter.

Het haast dansbare noise-allegaartje waar **Black Dice** al even furore mee maakt, is voor veel muziekliefhebbers lang niet meer onbekend. Black Dice bestaat intussen meer dan tien jaar, maar op het recente *Load Blown* klinkt de groep frisser dan ooit. Bezieler Eric Copeland, die ook actief is met Terrestrial Tones en een soloproject heeft waarmee hij vergelijkbare muziek als Black Dice maakt, is onze gesprekspartner voor een overzicht van de laatste jaren van zijn groep.

Woorden: **Bert Dhondt**
Tekening: **Wouter Smeraldina**

BLACK DICE DOET RUSTIG VERDER.

Beaches & Canyons was voor Black Dice in 2002 een heel radicale breuk met alles wat vooraf ging. Hoe zou je de evolutie beschrijven die de groep vanaf dat moment heeft gemaakt?

Die plaat is er een die veel mensen lijken goed te vinden, maar ikzelf luister er nooit meer naar. Dat die plaat een houding uitdraagt waar ik mezelf op dit moment niet meer in terug vind, zal er wel voor veel in tussenzitten. Wel positief is dat *Beaches & Canyons* ons leerde op een andere manier muziek te maken. We waren in staat om openlijker en vrijer in dialoog te gaan met elkaar. Misschien kwam dat doordat we niet langer met een drummer speelden. Of omdat we ouder werden, beter met elkaar konden communiceren en daarom ook betere resultaten neerzetten. Ik weet het zelf niet zo goed. *Beaches & Canyons* was veel meer ingebed in een soort van "live"- en rockmentaliteit die vandaag niet meer van toepassing is op wat we doen.

Als die rockmentaliteit bij jullie verdwenen is, hoe zou je dan beschrijven wat er voor in de plaats gekomen is? Meer ongebonden en ongedefinieerd dan een rockband ooit zou kunnen zijn?

Ik weet het zelf niet zo goed te omschrijven, maar het is wel iets in de richting van wat je zegt. Rockmuziek heeft haar eigen regels en definities, en haar eigen publiek. Ik denk dat Black Dice op dat vlak op geen enkel moment ooit een échte rockband is geweest, maar dat we sinds dan met een ander soort ideeën zijn beginnen werken en van daar nog verder geëvolueerd zijn. We wilden alleszins nooit terugkeren naar waar we vroeger stonden, dat was het uitgangspunt.

De manier waarop jullie muziek maken lijkt dan wel veranderd te zijn, maar de geest waarin jullie muziek schrijven, is daar iets aan veranderd ten opzichte van jullie eerste jaren?

De punkspirit waar we allemaal mee opgegroeid zijn, is altijd belangrijk gebleven voor alles wat er gebeurt in Black Dice. Het wil zeg-

gen: in jezelf geloven in de plaats van te vertrouwen op de beloften en plannen van iemand anders. Op muzikaal vlak zijn we die stelling zeker trouw gebleven, maar we hebben ook geflirt met de duivel toen we platen uitbrachten op DFA, dat in handen was van EMI.

Jullie verandering van label, vertel daar eens iets over. Je zou kunnen zeggen dat een plaat uitbrengen op Paw Tracks nadat je op DFA zat, carrièregewijs een stap terug is. Hoe denk jij daar zelf over?

Dat me dat echt niet meer interesseert. Black Dice bestaat langer dan al die labels al meedraaien. Dr. Dré zou zeggen "Seen them come, watched them go". Load Blown is dankzij Paw Tracks op veel meer plaatsen gepromoot dan EMI deed met *Broken Ear Record*. Werken met een label waar je directe controle hebt over wat er met je plaat gebeurt, is voor ons helemaal geen stap terug. Ik weet niet waar we over nog eens tien jaar zullen staan, maar op dit moment is Paw Tracks voor ons absoluut het label waar we ons het beste bij voelen.

De opnames van Load Blown duurden samen meer dan een jaar. Toch klinkt alles op de nieuwe plaat behoorlijk coherent. Hoe hebben jullie die plaat precies gemaakt?

Ik ben blij te horen dat Load Blown zo coherent klinkt voor iemand als dat ze dat voor ons doet. Ik denk dat vooral de volgorde waarin de nummers op de plaat staan, veel bijdraagt aan de cohesie ervan. Maar ik denk ook wel dat ieder nummer op zich staat en dat is wel nieuw. Het zou kunnen liggen aan hoe we ze deze keer opgenomen hebben, waar we ze hebben opgenomen, bij wie en hoe ze gereleased werd.

De structuur van de dobbelsteen

Wat jullie live brengen lijkt groten-deels gebaseerd op wat jullie op plaat hebben staan. Hoeveel plaats is er voor improvisatie live? Is alles wat jullie op het podium brengen goed voorbereid en uitgedacht?

Er zit veel improvisatie in, van bepaalde personen in de band toch, maar er zit zeker evenveel structuur in, die vooraf vastgelegd is. We

schrijven nummers en we nemen ze op, maar soms is het moeilijk om ze live opnieuw te brengen omdat we simpelweg vergeten zijn hoe we bepaalde geluiden gemaakt hebben. Dus daar improviseren we dan iets anders bij. Maar de ruggengraat van de nummers ligt wel op voorhand vast. Het is dus een beetje van beide als we live spelen.

Wat zijn de verhoudingen tussen jullie drie als jullie muziek schrijven? Zijn er bepaalde rolverdelingen?

Dat verandert constant. Ik zou willen zeggen dat we allemaal kunnen doen wat we willen in de groep, maar er zijn zeker beperkingen. Bjorn heeft bijvoorbeeld geen microfoon, dus hij maakt nooit stemgeluiden. Tijdens het schrijven van de laatste plaat zijn de rolverdelingen wel meer dan ooit door elkaar beginnen lopen en zijn we minder afhankelijk ervan dan vroeger, maar als we live spelen moeten we wel rekening blijven houden met de praktische beperkingen van onze apparatuur.

Dus die verminderde afhankelijkheid van praktische beperkingen is iets dat door de jaren gegroeid is en waar Black Dice in haar "rockjaren" nooit

toe in staat geweest zou zijn?

Ik denk dat het vooral afhangt van wat je doet met die beperkingen. Ten tijde van *Beaches & Canyons* was spelen heel direct. Ik was net gestopt met niets meer dan een zanger te zijn en begon nieuwe geluiden uit te proberen, maar ik vertrouwde daarbij wel nog vooral op een microfoon. Nu beheers ik een veelzijdiger instrumentarium dat me toelaat om meer te bereiken dan ooit, om geluiden even precies en energiek te laten klinken zoals ik ze in mijn hoofd heb en er echt mee te communiceren.

Wat is het voordeel van alleen spelen of in duo zoals met Terrestrial Tones? Heeft dat een weerslag op de muziek die je er mee maakt?

Muziek schrijven met Black Dice heeft veel te maken met plannen, op alle niveau's. We zijn allemaal drukbezette mensen met een gezond leven buiten muziek, dus we trekken ons regelmatig alleen terug in ons respectievelijke thuishamp. Dat is goed, want zo brengen we altijd iets fris mee terug naar de repetitietafel. Tezelfdertijd kan het ook wel resulteren in veel ambiguïteit over waar we nu precies moeten

beginnen te werken aan iets. Met Terrestrial Tones trokken we ons daar allemaal niets van aan en stonden we open voor alles, zelfs de meest onbeduidende stukjes kregen een plaats. Terrestrial Tones is meer relaxed. Zo is het ook als ik alleen speel, het is spontaan en meer iets van mezelf. Ik ben er ook constant mee bezig, het wordt op den duur zelfs obsessief. In Black Dice werken we aan iets in korte periodes, ieders mening en goedkeuring is nodig om iets te kunnen afwerken. Materiaal voor Black Dice verschilt ook met de rest van wat ik doe in die mate dat alles daar gemaakt wordt met een specifiek doel in het achterhoofd, een plaat bijvoorbeeld. Het is een proces dat steeds verder duurt, met veel gelijkenissen en verschillen in alles wat ik doe. Ik speel voortdurend muziek en ik heb een bestemming nodig voor mijn ideeën. Soms is dat Terrestrial Tones, soms is dat Black Dice, of soms ook helemaal niets. Ik doe rustig verder tot ik het beu ben.

Black Dice speelt op 12 maart samen met Acid Furious in de Brusselse Recyclart. Op 13 Maart spelen ze in de Paradiso, Amsterdam. www.kraak.net

The Cherry Blossoms zijn een representatief staal van de kazoo-, madeliefjes- en mensliefhebbende bevolking uit Nashville. Ze zijn tussen de 20 en de

56 jaar oud, ze spelen met z'n eentjes of met z'n veertienen. Ze komen met vijf naar het Kraakpodium en zullen daar spelen: singalongsongs met een extatische joy die je warm en knuffelzacht doen voelen. En dat zonder konijnenkostuum. Een interview met frontmevrouw van het eerste uur: Peggy Snow.

Woorden : **Elisabeth Cornille**

Illustratie : **Peggy Snow**

MEEZINGEN TOEGESTAAN

Waar komt jullie naam vandaan?
 “Zo noemde m’n vader me toen ik nog vlechtjes in m’n haar had. Neuriert: ‘Oh my Cherry Blossom ... I’m coming back to you...’. Mijn vader was soldaat in Japan tijdens de tweede wereldoorlog. Voor mijn moeder nam hij een speeldoos mee met dat liedje erop. In 1993 waren John Allingham (ander boegbeeld van de Blossoms en van de Nashvillescene) en ik bij mijn ouders thuis een antioorlogsong aan het maken en we zochten nog een naam voor we in Lucy’s Record Store voor het eerst zouden optreden. Iemand fluisterde The Cherry Blossoms en dat klonk perfect. Want ook onze muziek kan fragiel zijn en *just-forming*, net als kersenbloesem.”

Hoe begon het daar in Nashville?

“Begin jaren negentig waren er een hele hoop mensen die aan dezelfde kar begonnen te trekken. Je had de outsiderliedjesschrijvers van de Working Stiff Jamboree (een soort openpodiumbeweging), de djembéspelers uit de stadsparken (ook daar een plaag), de vredesactivisten en biokerels van de Cumberland Greens (niet-zweverige hippies en boerenfolk uit Summertown). Nu treden we nog altijd maandelijks op, meestal in de Springwater Lounge als er weer een Working Stiff Jamboree is. Liefst doen we dat wanneer er een kudde gelijkgezinde muzikanten op doorreis is. Zelf reizen doen we één of twee keer per

jaar. Het leukst is om muziek op het podium te maken, on the spot, wanneer gedachten en geluiden door de druk geforceerd worden om poëtisch te zijn.

Waarom hebben jullie tussen 1993 en 2006 niets uitgebracht?

“We hebben in die periode niet veel opgenomen, behalve dan enkele duizenden cassettes die nog ergens zwerven in Johns woonkamer. In het begin kwam dat omdat we niet erg professioneel ingesteld waren, maar uiteindelijk hebben we wel wat opnames gemaakt en brachten we in 1996 de Hank-Tapes uit.”

Jullie eerste lp “Cherry Blossoms” verscheen in 2006 op Black Velvet Fuckere, wat voor een label is me dat?

PEGGY: “Eén met een intrigerende naam, inderdaad (lacht). Eigenlijk is die plaat geproduceerd door zes verschillende labels, collega’s in New England en Louisville, Kentucky. Ze maken deel uit van een snelgroeïende community van op tour zijnde artiesten die we in Nashville ontmoet hebben dankzij ons netwerk talent Chris Davis (de drummer).”

CHRIS DAVIS: “Black Velvet Fuckere is het label van Kris Abplanalp, een kerel uit Louisville, KY. Hij speelt zelf in Sapat en vroeger ook in Virgin Eye Blood Brothers met Pete Nolan. Zijn label heeft ook nog de Brother Lovetapes uitgebracht, een fantastische videocompo-

sitie met Harry Pussy en Un footage en hun debuut-lp was van Uncle Jim, nl. Superstars of Greenwich Meantime. Zoals Peggy al zei, De Blossoms-lp kwam niet enkel tot stand door BVF, de andere zijn Consanguineous van Kris zijn broer Wes, die drummer bij Fat Worm of Error is, Neil Youngs Yeay! Cassettes, Aaron Rosenblums Hank the Herald Recordings, Apostasy; het label van John Shaw, Anna Klein en Matt Krefting en George Myers’ Breaking World Records. We kijken er trouwens naar uit om meer samen te werken met Sapat en zo John zijn episch surfoperaproject gelanceerd te krijgen.”

Ik hoorde dat de 500 exemplaren uitverkocht zijn. Gaan jullie de plaat opnieuw drukken of wat nemen jullie voor ons mee naar het Kraakfest?

“WOW! Ik wist helemaal niet dat onze plaat uitverkocht is! We zullen er dan zeker nog wat voor onze Belgische bloempjes meebrengen. Verder nemen we de Hank-Tapes mee, de cd met Josephine Foster, nog een andere cd vermomd als sandwich en kaartjes met m’n schilderijen erop.”

Kan je wat meer vertellen over het schilderij dat je voor de cover maakte?

“Wel, het was ik niet die dat schilderij koos. Niemand is baas bij de Blossoms. Misschien kozen ze het omdat het wat weg heeft van een Grateful Deadalbum. Maar we hebben ook een

hoop liedjes over treinen en het einde van de wereld. Het schilderij heet 'Depot, Fly, Tennessee'. Dit depot heeft maar één kamer waar de eigenaars alle bezittingen van hun dochter in hebben gestopt, nadat ze plots stierf. Het bestaat nog steeds. Ook andere liedjes hebben met mijn schilderijen van verdoemde gebouwen te maken, zoals 'Where's the Golden Window; where's the corridor south?, where's the old stone, where the beauty now?' Van dat lied heeft Josephine Foster een cover gemaakt. We ontmoetten haar voor het eerst op het Ladtree Festival in Amherst, Massachusetts in 2003 of 2004. Ze compileerde ook de cd *So Much Fire To Roast Human Flesh* met antioorlogliedjes, waar we aan mochten bijdragen met 'Dragonfly'. In 2005 zakte ze af naar Nashville en namen we *off-the-cuff* liedjes op die nu uit zijn op een cd die we ook mee naar België zullen meenemen."

En wat doen de andere Blossoms zoal?

"John is verpleger in de gevangenis van Nashville, wat je kan horen in deze tekst: 'Give me a glass of water, give me a bite to eat, and take these chains from off of my feet'. Hij speelt met Chris en Chuck ook in Arizona Drains en die twee spelen ook in Banjo Land. Chris, die bakker is, is momenteel op tour door Europa met Matt Valentine en Erica Elder. Verder speel ik met verschillende vrienden. Soms treden we op als *Paeggy and the Peagans*. Onlangs trad ik op met de *Tennessee Golden Rule Medicine Show*, waarmee we als doel hebben de natuurlijke en culturele bronnen & overlevering van Tennessee te beschermen. We focussen ons op *the old ways* en *the old tunes*."

Jullie hebben liedjes als 'Going steady with Jesus' en 'Glow Jesus Glow'. Sommige reviewers zeggen dat jullie christian folkies zijn, anderen zeggen dat moedertje natuur jullie bron van inspiratie is. Wat is de ware toedracht? Waar komt die grootse positieve vibe vandaan in jullie songs?

"John zegt dat die vibe uit depressie komt, maar daar weet ik niets van af. We zijn vooral blij dat die vibe overkomt. Jezus en Mother Nature en nu ook The Bardos of The Tibetan Book of the Dead ... ze inspireren ons allemaal. Omdat christenen eerst pagens waren. Onze liedjes gaan over de schoonheid en het mysterie van de natuur, en het leven. Op het Kraakpodium zullen we onze liefde betuigen en de nood aan vrede en verruiming. *We'll try to change the world!* Met een vleugje humor natuurlijk."

Cherry Blossoms speelt op 27 februari in Ocii (Amsterdam) en op 1 maart op het (K-RAA-K)3 festival te Brussel. www.kraak.net

GHQ, een vijftal jaar geleden ontstaan als semivast jamcollectief van enkele vrienden in een achterkamer ergens in Brooklyn, New York. In 2008 voor de eerste maal in onze contreien op de planken. Even wat toelichting vanwege Steve Gunn, kernlid van het eerste uur.

Woorden : **Bart Gielis**

GENERAL HEAD QUARTERS OF JAMMING

Gunn-Bassett & Co

Het verhaal van GHQ begint in 2002, toen het duo Steve Gunn en Marcia Bassett begon op te treden in en rond Brooklyn. In 2003 kwamen Patrick Best van Pelt en Helen Rush - vooral bekend van Tower Recordings - erbij, maar hun passage was slechts van korte duur. In de loop van 2004 werd het kernduo aangevuld met de pas naar New York verkaste Pete Nolan van Magick Markers, die eerder met Marcia's Double Leopards getoerd had en ook al met haar in de band Shackamaxon speelde. Deze line-up bleek solide genoeg om de Verenigde Staten al toerend in alle windrichtingen te doorkruisen en een hele rits releases op zijn conto te zetten, waaronder een aantal zelf uitgebrachte cd-r's, lp's op labels zoals Time-Lag en Not Not Fun en een tijdje geleden nog een cassette op het Belgische Sloow Tapes. De laatste tijd is de band live opnieuw teruggeval- len op het oude kernduo, maar af en toe worden ze op drums aangevuld door de bevriende Jon Truscinski.

Slingerende dynamieken

Wanneer we hem vragen hoe samen spelen in GHQ precies in zijn werk gaat, zegt Gunn: "In het begin toen we samen begonnen te jammen werkten we eigenlijk louter met akoestische gitaren die we strumden of pickten, zonder

toegevoegde effecten. Na verloop van tijd gingen we verschillende soorten instrumenten en geluidseffecten in onze sound verweven, maar in het begin waren we eigenlijk vooral aan het uitzoeken hoe samen spelen kon wérken. We ontwikkelden ritmische patronen en experimenteerden binnen die structuren." Op die manier ontstond een soort ritmisch aanvoelen dat tot op heden een belangrijke rol speelt in het groepsgekluid van GHQ. "Het is niet zozeer een kwestie van timing, dan wel van op en neer slingerende dynamieken en een samenhangende flow in ons spel", licht Gunn toe. "De laatste tijd zijn we ons sterker aan het concentreren op wat meer song-based materiaal met zang, wisselende akkoorden en dies meer, maar nooit drijven we te ver af van de originele kernpremissie. Of het nu gaat om instrumentatie, tuning of teksten, we beginnen stevast met het uitwisselen van ideeën en van daaruit deint alles uit. We maken er een gewoonte van om absoluut alles op te nemen, zodat we het later kunnen herbeluisteren. Als we dan iets tegenkomen wat ons bevalt, proberen we er een echt stuk van te maken dat we dan ook opnemen en regelmatig live spelen. Ander materiaal is dan weer volledig geïmproviseerd, het is niet zo dat we een vaste geroutineerde werkwijze aanhouden."

Plus pirate drinks

GHQ staat volgens Gunn voor "General Head

Quarters of jamming". Wanneer we het hebben over de jamsessie waar voor hem de beste herinneringen aan vast hangen, begint Gunn meteen enthousiast te vertellen over een optreden in een lokale club in Brooklyn, dat door Threelobed Records op cd werd uitgebracht onder de titel Heavy Elements. "Dat was echt een fantastische show. Achteraf besloten we het geleuter van het volk tussen de stukken uit te knippen en de opnames uit te brengen op cd. Het was een heel toffe performance omdat we compleet relaxed waren in die vertrouwde omgeving, zonder beperkingen of afleidingen. *Plus they were serving pirate drinks.*" Aan hun lange stroom releases lijkt voorlopig nog geen einde te komen, want de groep is onlangs nog maar Black Dirt ingedoken, de studio in upstate New York die gerund wordt door Jason Meagher van No-Neck Blues Band. "Het was de eerste keer dat we een echte volwaardige studio binnenstapten met de groep, een interessante stap voor ons aangezien al onze andere uitgaven opnames zijn die we tijdens live-shows of in ons repetitiekot maakten. Dit wordt de eerste release waarop gelegenheidsdrummer Jon Truscinski te horen zal zijn." Voor de rest is de toekomst van GHQ in een gelukkig wazige mist gehuld. "We maken niet teveel plannen, we zien wel wat er nog volgt. We hopen dat Europa ons kabaal zal appreciëren."

Op zaterdag 8 maart speelt GHQ in KC België, Hasselt

DICK, TOM EN HENK TAPPEN RARE KLANKEN IN HET LAB EINDHOVEN IN SPACE

In het jaar dat de Eerste Wereldoorlog uitbrak en PSV de Nederlandse voetbalcompetitie betrad, richtte de N.V. Philips' Gloeilampenfabrieken in Eindhoven het Natuurkundig Laboratorium op. Het plan was in dat NatLab, zoals men het al snel noemde, onderzoek te verrichten met het oog op de ontwikkeling van nieuwe producten, want de tijd van louter gloeilampen was voorbij. Het centrum ontwikkelde zich gezwind tot een gerespecteerd instituut, waar intensief wetenschappelijk onderzoek hand in hand ging met commercieel productdesign.

Woorden : **Mik Prims**

Illustratie : **Bert Lezy**

Roelof

Vanaf 1924 werd de akoestische afdeling van het NatLab geleid door Roelof Vermeulen, wiens fascinatie voor geluid en technologie oneindig was. In de jaren twintig ontwierp hij een revolutionaire platte, ronde radioluidspreker die qua elegantie zijn gelijke niet kende en door Philips als de Meesterzanger op de markt gebracht. In het daaropvolgende decennium spitte hij zijn aandacht toe op de opname van geluid op film. Hij experimenteerde met het optische Philips-Milleropnamesysteem, uitgevonden door een Amerikaan, maar geperfectioneerd in Eindhoven en verkocht onder de naam Philimil. Verder verdiepte hij zich in de jaren veertig en vijftig in stereofonische systemen en in wat hij ambiofonie noemde, de voorloper van de huidige surroundsystemen. Volgens hem kon deze ambiofonie een uitbreiding van het muzikaal palet betekenen, net als de elektronische instrumenten die hij ontwierp, zoals een elektronische viool, de Philiolist, en een elektronische klavecimbel. Weinig van deze creaties ontgroeiden de ontwerpfase en pas in

1962 zou Philips een eerste instrument op de markt brengen: de Philicorda, een elektronisch orgel dat een succesvol commercieel leven kende. Ondanks zijn talrijke experimenten bleef Vermeulen er lang aan twifelen of de technologie de muzikant werkelijk een meerwaarde kon bieden. Een symposium in 1954 deed die twijfel verdampen. Hij hoorde er voor het eerst de concrete muziek van Pierre Schaeffer, maar het waren vooral de composities van Webern en Varèse die hem de overtuiging bijbrachten dat de technologie wel degelijk van onschatbare waarde kon zijn voor componisten die op zoek waren naar nieuwe klanken.

Henk

In 1954 werd in de gebouwen van de Nederlandse openbare radio, de NRU, een elektronische studio ingericht. Componist Henk Badings realiseerde daar in hetzelfde jaar zijn radio-opera *Orestes*, die conventionele instrumenten combineerde met elektronische klanken. Hij won een Prix Italia met zijn werkstuk, net als zijn leerling Ton De Leeuw twee jaar nadien met het eveneens in de

NRU-studio geschapen radio-oratorium *Job*. De elektronische studio was echter ten dode opgeschreven want de NRU vond verdere investeringen te kostelijk. Het is waarschijnlijk daarom dat Badings zich in 1956 tot Philips wendde nadat het Holland Festival hem de opdracht had gegeven een elektronische score te creëren voor het ballet *Kain en Abel*. Hoewel voordien nauwelijks een noot muziek op band was gezet in de Philipslaboratoria, beschikten ze er dankzij de experimenten van Roelof Vermeulen wel ruimschoots over het nodige materiaal. Vermeulen zag de komst van Badings wel zitten en verrassend genoeg gingen ook de hoge Philipspieten akkoord. Kamer 306 van het NatLab werd volgestouwd met elektronische geluidsapparatuur en Badings vatte zijn taak aan. Hij beschikte onder andere over een reeks bandopnemers, ruis- en toongenerators, elektronische klavieren, elektronische percussie, opnames van instrumenten en geluidseffecten, filters, galm en echo en een verbouwde bandopnemer waarmee men geluiden aan verschillende snelheden kon afspelen. Zowel de kritiek als het publiek was uitermate positief over de resultaten van Badings' werkzaamheden en hij kreeg het fiat van Philips om op de ingezette weg voort te gaan. Badings was uiterst productief en leverde in de jaren die volgden een hele resem elektronische composities af.

Dick

In 1957 kreeg Badings de jongeling Dick Raaijmakers als assistent toegewezen. Raaijmakers was afgestudeerd aan het conservatorium als pianist, maar wou van jongsafaan al iets met muziek en techniek doen. Wat precies wist hij niet, maar in 1953 waagde hij zijn kans bij Philips. Hij mocht in dienst treden, doch als gewone productiewerker in de afdeling radio- en televisietoestellen. Dick liet zich echter niet van zijn stuk brengen en greep de gelegenheid aan om zijn kennis van elektronica en toegepaste techniek gevoelig op te schroeven. Na een nepotistische interventie van een oom Philipsbestuurslid belandde hij in 1956 in de akoestische afdeling van het NatLab, aanvankelijk als technicus en zonder enig idee van het bestaan van elektronische muziek. Zowat een jaar later kon hij aan de zijde van Badings voor

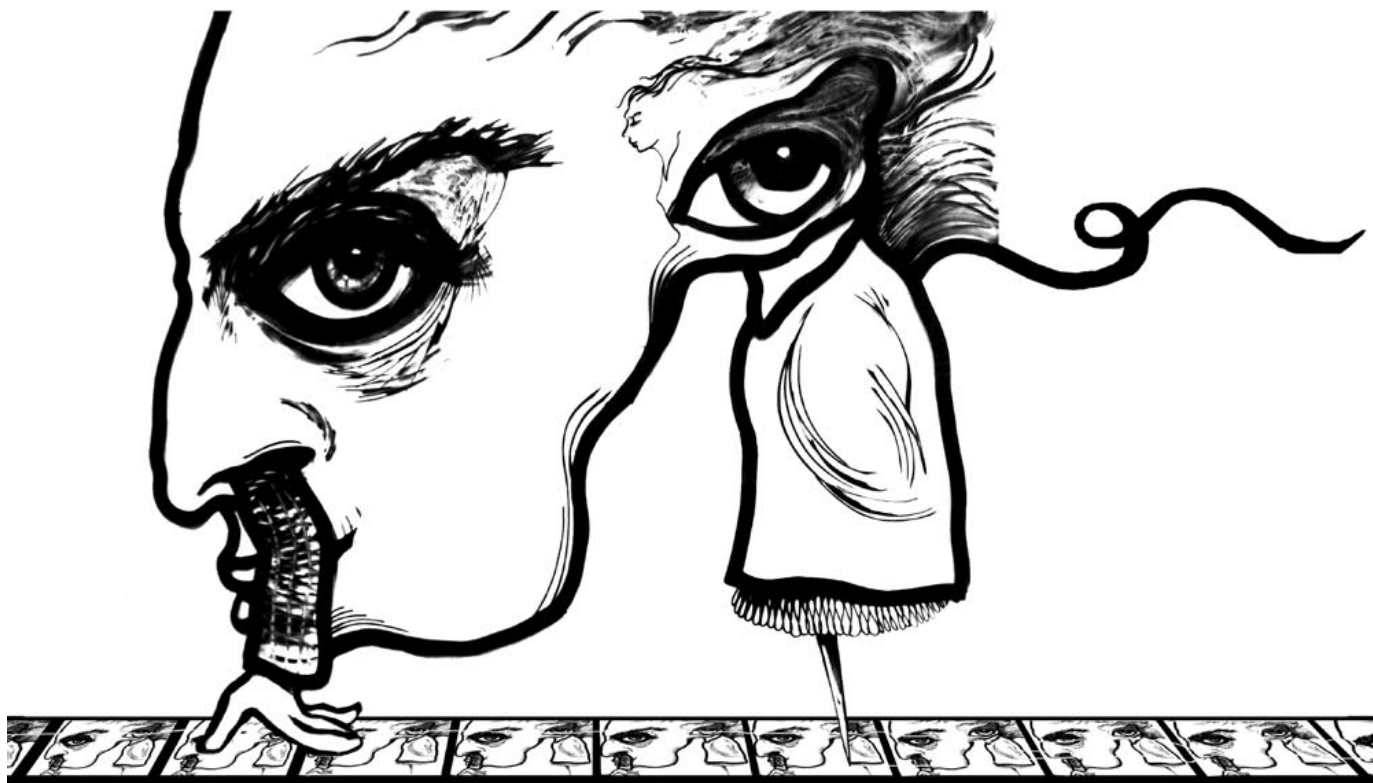
het eerst echt de apparatuur beroeren en aan al de knopjes draaien. Hij moet daar snel zeer bedreven in geweest zijn, want nog datzelfde jaar deed Roelof Vermeulen hem het vreemde verzoek elektronische popmuziek te maken. Op 2 oktober 1957, twee dagen voor de lancering van de eerste Spoetnik, leverde Raaijmakers *Song of the Second Moon* af, dat de geschiedenis zou ingaan als het eerste volledig elektronische popnummer. Philips besloot er een single van te persen. Vanwege duistere copyrightre-

nieuwe ontwikkelingen als de seriële muziek. Dick Raaijmakers werd zijn assistent, eerst met tegenzin, want hij voelde zich een beetje achteruitgesteld door Roelof Vermeulen, maar de samenwerking tussen de twee mannen verliep uiteindelijk heel vlot. Dissevelt was een perfectionist, op het neurotische af. Het kostte hen een maand om een stuk van drie minuten af te maken. Uiteindelijk knipten en plakten ze vier tapecomposities bij elkaar, die Philips in 1959 uitbracht onder de titel *Electronic Movements*.

hij met dergelijke functionele muziek brood op de plank blijven brengen.

Basta

In 1960 sloot Philips de elektronische studio in het NatLab en de hele inhoud ervan werd verhuisd naar de Rijksuniversiteit van Utrecht, waar de Studio voor Elektronische Muziek (STEM) werd opgericht. De eerste twee jaren werd die geleid door Roelof Vermeulen, nadien

denen kon die niet uitgebracht worden onder Raaijmakers' echte naam en daarom koos hij Kid Baltan als schuilnaam. Dat is NatLab Dick omgekeerd. Voor de B-kant van de single vervaardigde hij een elektronische versie van *Colonel Bogey's March*, het fluitdeuntje uit *The Bridge on the River Kwai*. Dat bleek een foute keuze, want nadat de singles al van de pers gerold waren, floot de weduwe van de componist ze terug. Pech, maar niet getreurd: de hitparade zou niet bereikt worden, maar Philips liet al dat vinyl niet verloren gaan en deelde het uit als relatiegeschenk. Zo verwierf dat vreemde spacemuziekje van die mysterieuze Baltan toch ruchtbaarheid tot ver over de landsgrenzen.

Tom

In 1958 trok Philips jazzbassist en -componist Tom Dissevelt aan om in het NatLab te werken. Dissevelt was een geoefend professioneel muzikant die geïnteresseerd was in

Ze zouden later nog eenmaal samenwerken voor *Intersection*, een tapewerk van Tom Dissevelt dat elektronische geluiden combineerde met opnames van een dodecafonische compositie voor jazzorkest. Dick Raaijmakers begon intussen een beetje genoeg te krijgen van het idioom waarin ze werkten, en wilde nieuwe horizons verkennen. Het kwam hem dan ook goed uit dat Roelof Vermeulen hem suggereerde een tapecompositie te maken onder zijn eigen naam voor een wedstrijd in Eindhoven. Dat werd *Tweeklank*, een "ernstiger" stuk waarmee hij de eerste prijs won. Wat later realiseerde hij *Pianoforte*, dat geheel was opgebouwd uit opnames van een piano waarvan hij het binnenwerk spontaan met allerlei voorwerpen bewerkte. Action music noemt hij het zelf, naar analogie met action painting. Dit was een voorbode van zijn werk dat zou volgen en waarin het experiment altijd centraal zou blijven staan. Voor Philips begon hij ook filmmuziek te maken en na zijn vertrek aldaar zou

door Henk Badings. Dick Raaijmakers was er even aan de slag als wetenschappelijk medewerker, maar vertrok na meningsverschillen over de te volgen koers. Tom Dissevelt leverde vanuit de STEM in 1963 nog een prachtige en klassiek geworden plaat met populaire elektronica af: *Fantasy In Orbit*. Nadien zou hij niks elektronisch meer voortbrengen en zijn oude job van bassist weer helemaal opnemen.

Basta bis

Dit artikel kwam vooral tot stand dankzij de zeer uitgebreide documentatie die de vierdelige cd-box *Popular Electronics – Early Dutch Electronic Music From Philips Research Laboratories* vergezelt. Wij danken Basta voor dit wonderlijke document en sporen eenieder aan het in huis te halen

Meer info op www.bastamusic.com

MIJNHEERTJE VAN MALDEGEM

De Funeral Folkzolder is de thuisbasis van culthelden als Silvester Anfang, Chainsaw Gutsfuck en niet in het minst: **Hellvete**. Na een resem boeiende optredens (ondermeer met Wolf Eyes), een aankomende lp en een optreden op het (K-RAA-K)³-festival, is het wel eens tijd om een interview aan te durven met een van de grimmige cultfiguren bij Silvester Anfang, de eigenaar van de eerder gemelde zolder, maar boven dat alles: Hellvete AKA Glen Steenkiste.

Woorden : **Davy Dedecker**

Foto : **Tim Brodin**

Je speelde al bij Silvester Anfang toen je besliste om het ook solo te proberen. Ben je begonnen met een zekere ambitie?

“Ik ben er zonder enige vorm van ambitie aan begonnen. Ik had ontdekt dat ik makkelijk met mijn laptop kon opnemen. Bovendien kan je er veel sporen mee opnemen en ook de effecten die er standaard opzitten zijn handig meegenomen. Ik gebruik hem in feite louter als grote opneemcassette en dus niet, zoals velen, als instrument. Want wat computers betreft ben ik een analfabeet. Ik haak af wanneer er plug-ins enzo aan te pas komen. Maar bon. Ik had wat eenvoudige opnames gemaakt met gitaar, drones en stem op één spoor. Steve en Willem spoorden me aan om dat als cd-r uit te brengen op Funeral Folk, wat ook gebeurde. Een aantal mensen vonden het blijkbaar goed. Er volgden wat releases op tape en een paar optredens. En ik ben blijven opnemen en optreden omdat ik het wel fijn vond om iets van mezelf te hebben. Maar eigenlijk is ambitie me redelijk vreemd. Ik heb wel een idee van waar ik naar toe wil, maar compromissen sluiten e.d. over mijn muziek om te bereiken wat ik wil, zou ik toch nooit doen. Daar ben ik trouwens een veel te slechte muzikant voor. Vraag me niet om echte liedjes te schrijven, want dat kan ik niet. Eigenlijk is alles rond Funeral Folk een uit de hand gelopen grap, dus ook Hellvete. Maar dat neemt niet weg dat ik die grap naar verloop van tijd misschien toch wat ernstiger ben beginnen nemen.”

Hellvete is een eenmansproject. Toch had je tijdens je show met Wolf Eyes Ernesto Gonzalez (Bear Bones Lay Low, SA) mee op drums. We hoorden in de coulissen dat er ook andere livecol-laboraties zullen volgen. Is het de bedoeling een Hellveteband op poten te zetten?

“Een echte Hellveteband zal er nooit komen, aangezien ik het niet zie zitten om dingen voor te bereiden in het kader van een liveact. Hellvete moet blijven wat ik zelf in mijn hoofd heb. Maar het is wel handig af en toe iemand extra op het podium te hebben. Ik heb maar twee handen en twee voeten en wat extra mankracht zorgt live voor meer invulling. Ook visueel lijkt het me interessanter om wat beweging op het podium te hebben. Live probeer ik ook intensiever (intenser is misschien een beter woord) naar buiten te komen in vergelijking met de dingen die op plaat staan. Het volume moet luid en dat brengt het akoestische wat meer naar de achtergrond. Nu ja, die soloakoestische droonband die ik ooit nog wil maken komt er nog wel. Het lijkt me een leuk idee om de dingen die nu op plaat staan ook effectief live te kunnen spelen. Wegens gebrek aan tijd is het er nog nooit van gekomen, maar we zijn nog jong en hopelijk resten er ons nog wat jaren.”

Je hebt onlangs een Nederlandstalig nummer opgenomen. Jullie kregen met Silvester Anfang al eens de kritiek “te Vlaams” te zijn, wat dan vrij onterecht omgevormd werd in “te Vlaamsgezind”. Hellvete wordt al eens “polderfolk” genoemd en

dat typisch middeleeuws Vlaams tintje is er inderdaad wel. Hoe bewust ben je daarmee bezig?

“Ik ga inderdaad vaak op zoek naar dingen die direct verwijzen naar Maldegem of naar mijn afkomst in ’t algemeen. Het is wel goed om ergens consequent te zijn in de dingen die je creëert. Een rode draad die misschien niet per se hoeft te verwijzen naar een nationalistisch Vlaams gevoel, maar wel naar een mooi verhaal. Mensen weten vaak niet of het serieus bedoeld is of niet. En om eerlijk te zijn ... soms weet ik het zelf ook niet. Het gaat meer over de grond waar mijn wortels in verankerd zijn. En per toeval is dat Maldegem. Waarom zou ik inspiratie ver gaan zoeken als ze gewoon voor het rapen ligt? Misschien is het gewoon luiheid ... Een van die leuke verhalen uit mijn streek is bv. het verhaal van “Mijnheerke van Maldegem”. Er is een man die een ketelaarsbende (rovers) ontdekte en hen liet opsluiten in een kelder van zijn kasteel. 36 ketelaars hing hij er met hun hals aan een ketting. Ze hadden één roggebrood en wat water. Daarop werd de deur dicht gemetseld. Zelfs nu kan je volgens de mythe de kettingen nog horen rammelen. Zo’n verhaal zet me aan om rond hetzelfde concept te blijven werken.”

Je eerste cd-r was redelijk doom. Mettertijd verdween dat evolueerde je richting licht klassiek. Die sound is gebleven met wat drones erbij. Wat mogen we verwachten van je lp?

“Ik vind het altijd vreemd, maar desondanks leuk dat mensen mijn stijl met licht klassieke en middeleeuwse muziek vergelijken. Ik ben nooit bewust die richting ingeslagen, noch ben ik er expliciet door beïnvloed geweest, maar blijkbaar heb ik mettertijd zo’n manier van spelen ontwikkeld. Wat me wel beïnvloed heeft zijn de platen van Steve R. Smith. Hij interpreteerde vaak Oost-Europese muziek op een heel eigen manier. Maar anderzijds is het zeker niet zo dat ik elke dag zijn platen probeer na te spelen. Ik heb eigenlijk nog nooit geprobeerd om hem na te spelen, want daar ben ik een veel te bescheten gitarist voor. Off the record: ik zou een been weggeven mocht ik ooit één nummer kunnen maken dat kan tippen aan Steven R. Smith. Wat de plaat op (K-RAA-K)³ betreft ... ik vind het enorm mooi dat ze dit willen doen. ’t Is heel chique dat mensen een plaat willen uitbrengen met muziek die ik alleen maak en eigenlijk ook gewoon voor mezelf maak. Hopelijk vinden de mensen het goed.”

VETTE HIPHOP EN ANDERE KEUKENGEHEIMEN VAN AUTECHRE

Op 7 maart komen de kluizenaars van **Autechre** hun kop nog eens tonen in België. Hoewel ... naar alle waarschijnlijkheid zal tijdens het concert in de Antwerpse Petrol belachelijk weinig getoond worden: Rob Brown en Sean Booth treden namelijk stevast in het donker op. Verwacht je aan een lange, donkere, harde mechanische geluidstrip, waarbij je wordt meegenomen in een maalstroom van abstracte beats die langzaam vermorzeld worden tot nog meer abstracte beats. En als toetje brengen ze hun nieuwe plaat *Quaristice* mee. Dolletjes!

Woorden: **Niels Latomme**

Shake ya' brain.

Autechre ontstond een luttele twintig jaar geleden in Sheffield, toen de heren in elkaars platencollectie snuisterden en ontdekten dat ze dezelfde smaak hadden. Op dat eigenste moment werden de twee vrienden én muzikale partners voor het leven. Oorspronkelijk maakten ze hiphop door tapes te manipuleren en door beats te pikken van andere platen, maar onder invloed van de tweede *Summer of Love* die in 1988 door de UK ravede, en andere hallucinogenen, verlegden de heren hun actieterrein naar techno en acid

house. De eerste demo's werden snel door Warp Records opgepikt en voor ze het wisten stond Autechre, samen met de lelijke baardmens Richard D. James, op de barricaden van de nieuwste revolutie in technoland: *intelligent dance music*. IDM was muziek na de *rave*, muziek die interessant genoeg was om niet enkel op te dansen, maar ook om met het brein te degusteren. *Braindance*. Warp Records profileerde zich als de voortrekker van deze revolutie.

Stochastiek en de afwezigheid van het Subject.

Toen IDM eind jaren negentig aan bloedarmoede begon te lijden, trokken Booth en Brown zich terug in hun grot, in tegenstelling tot Aphex Twin. Waar die laatste zichzelf te buiten ging aan steeds grotere karikaturen van zijn imago om uiteindelijk op te lossen in verschillende pseudoniemen als Analord en The Tuss, vermeid Autechre alle contact met de pers, verhuisden ze van Sheffield naar het platteland en staken ze hun steeds kouder en abstracter wordende muziek in bijhorende abstracte hoezen met dito titels.

Ook muzikaal verlieten ze de gekende paden van IDM en techno van hun eerste platen. Sinds *Chiasmic Slide* (1997) begroeven ze zich steeds dieper in het experiment. Sommige academici riskeerden hun integriteit door zich te wagen aan termen als "stochastische composities", of "afwezigheid van het subject" en andere verwijzingen naar avant-gardistische elektroakoestische muziek om Autechres klankwereld te doorgronden. Door de doorgedreven geluidsmanipulatie die enkel kon uitgevoerd worden met behulp van zelfgeschreven geluidsmodules in nog veel complexere en gekkere programma's als Max/MSP of Puredata, klonk hun muziek als een product van dataspuwende machines. Muziek zonder enig spoor van menselijke aanwezigheid of emotie. Waar muziek normaalgezien een reflectie lijkt te zijn op de context waarin ze gemaakt werd, als een persoonlijke

expressie van een individu, geworteld in een politieke, culturele en esthetische context, leek de muziek van Autechre nergens op. Het klonk alsof geluiden en beats zich door katheders en proefbuizen bewogen. Het was een van elke betekenis ontdane, onmenselijke muziek.

Confield (2001) en de *Gantz Graf* ep zijn het absolute hoogtepunt van deze abstracte koers. Het zijn meesterwerkjes van *beat fuckery* en digitale drones waarop de composities volledig lijken voortgestuwd door eenieders petje te boven gaande logaritmes. Deze platen bezitten een bij momenten hemeltergende abstracte schoonheid. De muziek erop is een vat vol paradoxen waarop niet te dansen valt. Muziek als "pure" vorm, gemaakt met onduidelijke apparatuur. Een neerslag van de losgeslagen digitale waanzin die zich afspeelt in de hoofden van twee wereldvreemde, misantropische professoren. Ook hun concerten lijken de neerslag te zijn van deze waanzin: geen podiumact, geen licht, geen begeleidende projecties. Muziek *an sich*.

In de negentiende eeuw zouden theoretici zulke muziek "absolute muziek" noemen. Muziek die nergens naartoe refereert, volledig instrumentaal – ze ontleent haar betekenis niet aan teksten en authentieke menselijke emoties, zoals *singer-songwriters* of opera, en een andere context – en elke betekenis of expressie ontbreekt. Dit esthetisch-filosofische concept was natuurlijk slechts een ideaal waar zelfs de toenmalige theoretici het niet over eens geraakten. De muziek van Autechre lijkt hetzelfde ideaal na te streven: muziek *an sich*. *L'art pour l'art*, kunst als vorm.

Techno en rave

Dit abstracte pantser terge de fantasie van vele mensen, maar deze vraag vergat iedereen vakkundig: "Waarom verstopt Autechre zich in hun muziek?"

Een verklaring: Rave werd gedragen door dj's, niet door groeperen. De meeste dj's en artiesten

opereerden anoniem, verstopt achter tientallen pseudoniemen. Ze draaiden met anonieme *White Labels*. Het publiek ging namelijk – in tegenstelling tot massa-evenementen als I Love Techno – naar raves om te dansen en drugs te nemen, niet om hun favoriete artiest aan het werk te horen. Muziek was samen met ecstasy een manier om in het grauwe post-Tachtigtijsperk te ontsnappen aan de dagelijkse miserie. Rave was een euforische luchtbel, muziek had niets te maken met de realiteit en dansende ravers verloren zich collectief in deze muziek (sociologen gooielden met de Deleuzes *corps sans organes* om iets zinnig hierover te zeggen). Ook de technoartiesten creëerden door hun muziek een andere realiteit, vaak een futuristische wereld om te ontsnappen aan het grauwe, troosteloze leven in pakweg Detroit. Het mechanische, het kunstmatige domineerde. Door machines te gebruiken in plaats van echte instrumenten werd het menselijke doelbewust naar de achtergrond verdrongen. Bij Autechre kan men op (*incunabula*) en *Amber*, uit respectievelijk 1993 en 1994, dezelfde nostalgische retrofuturistische, onmenselijke sfeer horen. Doorheen hun oeuvre radicaliseert die sfeer tot muziek die niets te maken heeft met de realiteit en met haar menselijke emoties als nostalgie. Muziek als een abstract substituum van de realiteit.

Ook IDM creëerde in nasleep van de euforische raveluchtbel een eigen wereld. Het was naast een logische uitvloeijing van de rave, ook een reactie op het vluchtige ervan. De *independent* labels die techno uitbrachten moesten om economisch te overleven zich herprofilen naar een klassieker model. Waar technolabels voornamelijk maxi's uitbrachten, bracht Warp Records afgewerkte albums en duidelijk geprofileerde artiesten uit. IDM was voor Warp en Autechre de manier om aan het strakke, muzikaal oninteressant geworden technokeurslijf te ontsnappen en een eigen persoonlijke autonome muzikale wereld te creëren die meer diepgang had dan de 4/4-dansstomp.

Bitchas & 'hoows.

Ondanks al deze abstracte, absolute sonische waanzin kan men een terugkeer naar hun hiphopverleden bemerken met *Draft 7.30*. Reeds op *Confield* vielen er in nummers als *Pen Experts* complexe hiphopbeats te bespeuren, maar *Draft 7.30* klinkt alsof Stockhausen, Henri Pousseur, Jay-Z en RZA aan het jammen zijn. Men vindt op de plaat nog steeds "stochastische" composities (wanneer de Xenakis in Booth en Brown de overhand nemen, hoewel er evenzeer in deze composities ringshots van een ouderwetse Roland 303 te horen vallen), maar op hun volgende lp, *Untilted*, regeren de rechttoe rechtaan beats. In tegenstelling tot digitale Confield, valt ook het analoge karakter van *Draft* op – niet toevallig zijn de promo-exemplaren ouderwetse tapes. Ook *Untilted* is urgenter, meer *on the fly* gemaakt. Het is nog steeds geen dj Tiësto, maar je kan er bijtijds al eens een dansje op wagen. Booth verklaarde dat doordat Brown een dochtertje gekregen had en thuis geen lawaai meer mocht maken van zijn vrouw, ze nu weer meer samen jammen en niet meer zoals ten tijde van Confield files met algoritmes doormailen. Op hun vorige concert in België, tijdens het Dourfestival, kon je trouwens – ondanks het nog steeds hermetische karakter – behalve met je hersenen, ook weer met je lijf en leden dansen. Ook opvallend: live geen laptops meer, aan eenvoudige drumcomputers, midisequencers en synthesizers hebben de heren tegenwoordig blijkbaar genoeg.

De digitale waanzin van weleer is vervangen door twee negers die op dezelfde apparatuur, waarmee ooit misdadig abstracte geluidsexperimenten werd gepleegd, nu vette hiphop maken. Ik ben eens benieuwd of Timbaland meedoet op hun nieuwe plaat.

Autechre spelen samen met Rob Hall op 7 maart ten dans in Petrol, te Antwerpen. Quaristice komt 3 maart uit op Warp.

mrt/apr × 2008
www.network-art.be

NETWORK /
centrum voor
hedendaagse
kunst

Concert za. 15.03 × 20³⁰

CRÓNICA LABELNIGHT

Ran Slavin × Stephan Mathieu ×
Janek Schaefer × @c

Event#12 vr. 28.03 × 20⁰⁰

FELIX KUBIN × LA KUIZINE ×
XAVIER BOUSSIRON ×
GUIDO MÖBIUS (DJ-SET)

Network vzw / centrum voor hedendaagse kunst × Houtkaai z/n, B-9300 Aalst × T +32 (0)53 70 97 73
F +32 (0)53 70 97 72 × www.network-art.be × info@network-art.be × Tentoonstelling open van woe.
t/m za. 14:00 - 18:00 (vrije toegang) × info & tickets: 053/70 97 70 × voorverkoop via Fnac 0900/00600 ×
toegang € 10,00 / 7,00

Met steun van de
Vlaamse overheid

(K-RAA-K)² PRESENTEERT

WWW.KRAAK.NET

Zaterdag 1 Maart - Recyclart & Brigitlines, Brussel

(K-RAA-K)³ FESTIVAL

Woensdag 12 Maart 2008, Recyclart, Brussel (20:00 | 12 E)

WETTERACTIO

BLACK DICE [v]

ACID FURIOUS [v]

Don 13 Maart 2008, Stuk, Leuven (20:30 | 6-8-10 E)

FIELD RECORDINGS

DISPLACED SOUNDS

GUILLAUME LEBLON [v]

JEPH JERMAN [v]

MARC VAN DE SIJPE [v]

JOHN SMITH & GRAEME MILLER [v]

DAVID WATSON [v]

Ma 24 Maart 2008, Crochapo, Gent (20:00 | 7-8 E)

BLUES / FOLK

JACK ROSE [v]

HUSH ARBORS [v]

Don 10 April 2008, (K-RAA-K)² at Domino, Brussel

CASSETTE CRUSTS ON TAPE TRIPS

BUFFLE [v]

NONHORSE [v]

JASON LESCALLEET [v]

TO LIVE AND SHAVE IN LA [v]

Ma 21- Zo 27 April 2008, Vooruit/Sphinx..., Gent

COURTISANE FESTIVAL

MET OA KANTA HORIO [v] BRUCE MCCLURE [v]

MICHAEL NORTHAM [v]

Met steun van de Vlaamse Gemeenschap en Provincie Oost-Vlaanderen

DISPLACED SOUNDS

DO 13 MAART 08 STUK LEUVEN
20:30 6-8-10 EUR

GUILLAUME LEBLON [FR]

JEPH JERMAN [US]

MARC VAN DE SIJPE [B]

JOHN SMITH & GRAEME MILLER [UK]

DAVID WATSON [US]

Folk en noise van de bron

Het Language of Stonelabel van Greg en Jessica Weeks focust zich op organische folkmuziek. Waarden als authenticiteit en analoge opname-technieken staan daarbij centraal. Het titelloze debuut van **MOUNTAIN HOME** wordt in Weeks' eigen Hexham Headstudio opgenomen en geremixd. Mountain Home zweert bij de traditionele singer-songwri-teraanpak en neemt zelfs enkele traditionals op. Het typische stemgeluid van Marissa Nadler roept eveneens traditionele eenvoud op. Het voornaamste verschil met haar soloplaten is dat Mountain Home zich van een pastoraal folkinstrumentarium bedient, wat uiteraard te maken heeft met de hulp die Nadler inroept van Ilya Monosov, Joshua Blatchley, Kristin Sherer en gastmuzikanten Margaret Wienk en Greg Weeks, die de zangpartijen van het afsluitende nummer voor zijn rekening neemt. Dit levert een prachtig album op vol eenvoudige doch prachtige pastorale folk.

Ook **ILYA MONOSOV** is te gast in Weeks' Hexham Headstudio om er zijn soloalbum *Seven Lucky Plays, or How to Fix Songs For a Broken Heart* op te nemen. Centraal op Monosovs soloplaat staan zijn teksten en zijn minimale akoestische gitaarspel, die een heel speciale sfeer oproepen. Monosov probeert om de Russische bardtraditie - waarmee hij in zijn jeugd in Rusland geconfronteerd werd - te verzoenen met de Noord-Amerikaanse folktraditie. De muzikale ondersteuning van zijn folkvrienden uit Philadelphia zorgt voor minutieuze accenten die het geheel inkleuren. Ook hij krijgt immers hulp van Margaret Wienk, Jesse Sparhawk en Weeks die respectievelijk cello, mandoline, harp en elektrische gitaar toevoegen.

The Doors Into Summer komt eveneens in Weeks' eigen studio tot stand. **EX REVERIES** is het soloproject van Gillian Chadwick die naast stem, gitaar, dulcimer, belletjes en Rhodesorgel ook nog wat rammelaars en handgeklap toevoegt. Naar goede gewoonte krijgt ze hulp van Weeks, Wienk en enkele anderen. *The Doors Into Summer* is een ingetogen folkrockplaat die dankzij de typische arrangementen van het Language of Stonelabel minimaal en dromerig ingekleurd wordt, wat een absolute meerwaarde oplevert.

Ieder vogeltje zingt zoals het gebekt is. Carlos Giffoni brengt op zijn label No Fun Productions sinds jaar en dag interessante noise-experimenten aan de man en nu is het niet anders. Onder de noemer **DEMONS** gaat het duo Steve Kenney en Wolf Eyes' Nate Young loos met oude analoge synthesizers om zo tot een uiterst bevreemdend klankspeel te komen. Op *Evocations* lijkt Demons een soundtrack af te leveren die niet zou misstaan bij een oude sche-

merige B-film, waarin monsters en andere gedrochten de onlangs overleden Vampira belagen. Demons stort zich in een sonisch avontuur dat toch weer een nieuwe kant van het noisespectrum belicht.

Dat kan ook gezegd worden van *Nothing Makes Any Sense*, het resultaat van een jamsessie die op een koude avond in januari 2007 op de planken van de New Yorkse Tonic Club wordt voltrokken. **CARLOS GIFFONI, NELS CLINE, ALAN LICHT** en **LEE RANALDO** zijn van de partij. Gedurende ruim vijftig minuten gaat het kwartet de confrontatie aan met elkaar. De organische opbouw wordt gerespecteerd en de muzikale actie-reactie doet zijn werk. Ieder lid neemt ten gepaste tijde het voortouw en zo wisselen gitaaruitbarstingen, elektronische noise, ritmes en gecontroleerde stilte elkaar af.

Giffoni is misschien nog het meest bekend als organisator van het jaarlijkse No Funfestival dat hij eveneens stevast documenteert. De voorbije editie nam hij de oorverdovende sets van **MERZBOW** en **PAIN JERK/INCAPACITANTS** op. Beide

releases geven een idee van de kolossale geluidsmuur die in Brooklyns The Hook wordt opgetrokken, maar de live-ervaring was ongetwijfeld nog indrukwekkender.

PRURIENT gooit het over een andere boeg. Dominick Fernow maakt met dit eenmansproject eveneens al jaar en dag harde noise, maar de emoties in zijn vervormde stemgeluid zorgen ervoor dat het livegebeuren ook op plaat interessant blijft. En dat is nog niet alles. Op *And Still, Wanting* gaat Prurient verder dan op eerdere mijlpalen Black Vase en Pleasure Ground. Onderhuidse spanning en verwrongen melodieën zijn kernelementen in Prurients muzikale universum geworden. Prurient dwaalt op *And Still, Wanting* op een dynamische manier door het zwartgeblakerde niemandsland tussen Wolf Eyes en Xasthur. Als extraatje krijg je er een vinyl 5" bij. - HVDL

MOUNTAIN HOME - Mountain Home (Language of Stone) ★★★★★
ILYA MONOSOV - 7 Lucky Plays, or how to fix songs for a broken heart (Language of Stone) ★★★★★
EX REVERIES - The Door Into Summer (Language of Stone) ★★★★★
DEMONS - Evocations (No Fun) ★★
CLINE, GIFFONI, LICHT, RANALDO - Nothing Makes Any Sense (No Fun) ★★★
MERZBOW - Live Destruction At No Fun 2007 (No Fun) ★★
PAIN JERK / INCAPACITANTS - Live Destruction At No Fun 2007 - ★★
PRURIENT - And Still, Wanting (No Fun) ★★★★★

Gents

De troubadours zijn in de stad! Onze favoriete Nederlandse luitspeler, Jozef Van Wissem, is terug en hij heeft de smaak van het collaboreren goed te pakken, zo blijkt. Na een veel bejubelde samenwerking met Tetuzi Akiyama is hij deze dagen op schok met niemand minder dan alom geprezen Fahey/Basho-adept James Blackshaw. Het duo opereert onder de lumineuze roepnaam **BRETHREN OF THE FREE SPIRIT**. Het kraakverse Gents label Audiomer was er als de kippen bij om het eerste studiomateriaal van het duo op cd en ultragelimiterde vinylplaat te persen en wie zouden wij zijn om daar rouwig om te wezen. Het resultaat lost de verwachtingen in: een trance inducerend kabbelpilaatje, drijvend op schijnbaar eindeloze repetitie, rijkelijk geïllustreerd met oog voor fijnbesnaard detail en nu en dan een luchtig zijsprongetje dat ons even uit de roes haalt, zoals de in postrock badende stemsamples aan het eind van de secuur uitgesponnen eerste track, of het ludieke kattengejank wat verderop. Statig en majestueus, op zijn beste momenten zelfs ietwat melancholisch, dwarrelt *All Things are from Him, through Him and in Him* door de woonkamer in ranke lussen. Fans van het genre kunnen enkel het album - dat een klein half uurtje duurt - op eindeloze repeat zetten en hopen dat er gauw meer moois van dit duo verschijnt. De troubadours, de troubadours! - BG

BRETHREN OF THE FREE SPIRIT cd & lp (Audiomer) ★★★★★

Meisjesnoise en Aggressie

ZÄIMPH is Marcia Bassett, die reeds bij Double Leopards, Hototogisu en GHQ teringherrie produceerde. *Emblem*, uitgebracht op het w.m.o./recordslabel, klinkt als de logische uitkomst van iemand die bij drie voorgenoemde bands speelde. Op deze cd staan er twee lange tracks waarbij de kortere van de langere wint. Beide tracks zijn opgebouwd uit gitaardrones, feedback en vocale drones. De eerste track is iets steviger dan de tweede, en refereert naar de psychedelische wall of sound die Hototogisu reeds in het verleden op talloze cd-rs en tapes neerzette, maar dan minder euforisch. De tweede track is meer ambient, iets saaier en doet dan weer meer denken aan Double Leopards. Minder lawaai, minder interessant. Kortom: een half geslaagde cd, die ideaal past op druilerige zondagmiddagen als de ouders

op de koffie komen, alsook uiterst geschikt voor lui die de expressiemogelijkheden van spirituele feedback ten zeerste kunnen waarderen.

Een ander eenzaam noisemeisje is **KEVIN SHIELDS**. Niet dé Kevin Shields, maar wel Eva Aguila, lid van het befaamde noisecombo Gang Wizzard. Het label Deathbomb Arc bracht onlangs het album *The Death of Patience* uit. Tijdens de Europese tour van Gang Wizzard in 2007, concerteerde Eva/Kevin een aantal keer solo, onder andere tijdens Open Circuit in KC België (en, weliswaar verwaarloosbaar, ook in het legendarisch triestige café The Student in Brussel). Drie van de vijf tracks op deze cd zijn opnames van deze tour, de andere twee thuisopnames. Eva maakt meisjesharshnoise, vakkundig volgens de regels van het genre: overstuurde betonmolens, allerlei kleuren ruis, slijpschijven en dat alles doorspekt met occasioneel een kinderlijk casio-riedeltje om de zenuwen wat rust te gunnen. Charmant, maar tijdens het beluisteren van deze cd be kroop me de vraag of ik niet beter naar een slecht afgestelde radio zou luisteren.

Hetzelfde label brengt ons ook andere koek zoals **CHILD PORNOGRAPHY**. Dit duo maakt crappy no wave, korte tracks opgebouwd met agressieve (en even crappy) drumcomputers, Casiokeyboards, scherpe gitaren, richtingloze elektronica en dat alles op smaak gebracht met overstuurd geroep. Naar aloude nowavetraditie halen de nummers zelden de tweeminutengrens, de melodieën bestaan uit slechts twee noten en de zang bestaat uit het scanderen van onverstaanbare leuzen. Het doet bijtijds denken aan de waanzin van het Canadese Les Georges Leningrad of een willekeurige nowavegroep uit New York. Het lijkt alsof Child Pornography alles in huis heeft om geweldige muziek te zijn waarop het aange naam is iemands tanden uit te slaan, maar jammer genoeg blijft het geheel wat steken in een herhalings-oefening, de nummers zijn namelijk onderling iets té inwisselbaar en het duo mist de primaire oerenergie die de aangehaalde groepen net zo boeiend maakte. Gelukkig, ook in aloude nowavetraditie, is het album voorbij voor je er erg in hebt.

Op hetzelfde label, aggressiever en uitgepuurder en ook wel beter, is *Fuck the Future* van **FOOT VILLAGE**. Deze cd is een compilatie van nummers die reeds op vinyl (op andere andere het terminaal hippe Not Not Funlabel) verschenen, aangevuld met een remix door Peter Swanson (zie ook de Yellow Swans). *Drums en Geroep* zou een mooie substituuttitel zijn. De groeps-klink bestaat uit in your face percus-

sie en confronterend geroep. Ook hier geen enkele melodie, niet meer dan drums en gescandeerde leuzen, maar waar Child Pornography de primaire oerenergie mistte, heeft Foot Village er te over. Hierdoor is het soms heel zwaar om het album in zijn geheel te beluisteren, waarschijnlijk zijn de 10", de 3" en de 7" waarop de tracks oorspronkelijk komen, iets verteerbaarder. Het geheel is rauw, triaal en zit heel strak in elkaar, en roept het onbehagelijk gevoel op waarbij ik nog steeds niet weet of dit nu al dan niet rotslecht is of waanzinnig goed. -NLT

ZAIMPH – Emblem ★★¹²
CHILD PORNOGRAPHY – She's Got Legs ★★¹²
KEVIN SHIELDS – Death of Patience ★★¹²
FOOT VILLAGE – Fuck The Future ★★

Meisjes

Niemand durft het hardop te zeggen maar **JOANNE ROBERTSON** behoort tot die generatie meisjes die teveel naar Cat Power hebben geluisterd. Zij wilden later ook graag beroemd worden en nog liefst "raar" genoemd worden. Raar is de muziek allesbehalve, mooi wel. De minimale, netjes uitgedachte folksongs werden door Thurston Moore een "cool update of the Great Sybille Baier" genoemd en ook voor die vergelijking voelen we wel iets. Robertsons debuutplaat *The Lighter* is een heel aangenaam plaatje, zo eentje die je ook kan opzetten als je ouders op bezoek komen. Hetzelfde geldt voor de dromerige Nieuw-Zeelandse pop van **JOHN WHITE**. Zijn twee albums *Mog-wash* en *Balloon Adventure* werden zopas door Last Visible Dog heruitgegeven. Allemaal heel zacht en lieflijk. Vaak net iets te mietjesachtig voor stoere mannen als wij. Geef ons dan maar de nieuwe **VAPAA** release, die veel dichter aansluit bij de huisstijl van het label. Op hun *Hum Hum Hum* vind je Finse psychedelische spacedrones en kosmosjams in de trant van de betere krautrock uit de jaren zeventig. Deze plaat drijft langzaam, maar geheel zen, aan je voorbij en is in de recente output van het label toch wel een absoluut hoogtepunt. Een ander Scandinavisch kunstwerkje is het donkere epos *Sistereis* van het Noorse **ELEGI**, dat al vorig jaar gereleest werd maar ons nu pas ter ore kwam. Mocht Bach vandaag de dag drones maken, zouden ze waarschijnlijk min of meer zo klinken. Erik Skodvin, de man achter deze plaat, is een gepassioneerde wrakduiker. *Sistereis* zou dan ook de sfeer van deze hobby moeten weer-geven. De titel duidt op de gedoemde

laatste reis van schepen. Hier en daar wordt het ons even iets te filmisch en halen we ons een zinkende Titanic voor de geest en de ermee gepaard gaande liefdesperikelen. -SM

Acid Furious

Acid Furious is de in Amsterdam residerende Antwerpenaar Philippe Van Wolputte. Met gedateerde drumcomputers en synthesizers gaat hij terug in de tijd en verblijdt hij diegenen die het grootste deel van hun jeugd gespendeerd hebben aan het verscheurende dilemma of ze houser of hardrocker zouden worden.

ATLANTIKWALL RECORDS BOX 1 / I-F: Lost Tracks For Lost Minds (Atlantikwall records)

Mooid compilatie van onuitgebrachte nummers van I-F ten tijden van Acidplanet. Distorted/hard/eentonig met een enkele kleine twist.

CEEPHAX: volume 2 (Rephlex)

Beter dan volume 1 naar mijn mening. Qua sfeer gelijkaardig aan Ceerial Port (2006) en Part One en Part Two (2003).

AFX: Analord ep's (Rephlex)

Uitgebracht in 2005, maar luister er tot nu in 2008 nog elke dag naar. Blijft verfrissend bij elke luisterbeurt.

JESUS CHRIST SUPERSTAR (ost)

Geweldige film qua concept met geweldige openingsscène. De lp-opname is lekker ruw en overstuurd. Judas zingt met kracht en is de held in de film. Jezus zingt zwak en wordt geportretereerd als een ster met egoproblemen.

QUASIMOTO: The Unseen (Stones Throw)

Had rond de reisetijd van The Unseen het luisteren naar hiphop opgegeven. Deze release gaf me terug hoop voor betere tijden. Net als Analordreeks interessant om te weten hoe de plaat gemaakt is & welke apparatuur gebruikt werd.

laatste reis van schepen. Hier en daar wordt het ons even iets te filmisch en halen we ons een zinkende Titanic voor de geest en de ermee gepaard gaande liefdesperikelen. -SM

JOANNE ROBERTSON – The Lighter (Textile) ★★¹²
JOHN WHITE – s/t (Last Visible Dog) ★★
VAPAA – Hum Hum Hum (Last Visible Dog) ★★
ELEGI – Sistereis (Miasmah) ★★

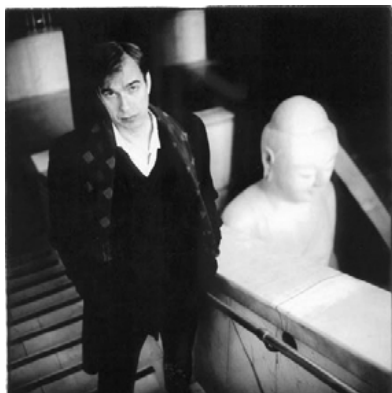
Mannennoise

Links en rechts vingen wij op dat het uit Bristol afkomstige duo **FUCK BUTTONS** dé revelatie was op de Portisheadeditie van het Engelse ATP-festival. Hoewel live wellicht een sensatie, op hun debuut *Street Horrnsing* kunnen ze ons niet echt overtuigen. De repetitieve mix van melodische noise, elektrodrone en overstuurde stemmen is op plaat iets te vlak om langer dan een kwartier te boeien. Het concept en de hype zijn er al, nu nog de inspiratie. Beter nieuws uit Engeland komt uit de richting van het Aurora Borealislabel dat zonet de nieuweling van de Poolse misantroop D. Smolken heeft uitgebracht. Op *My Firstborn Will Surely Be Blind* laat hij als **DEAD RAVEN CHOIR** de zekelijke sound die hij zich heeft eigengemaakt nieuwe hoogtes beleven. Door folk- en popmuziek zodanig om te vormen dat het meer weg heeft van Oost-Eu-

ropese duivelsgezangen, tilt Smolken zijn muziek naar een andere niveau. Hoewel hij voornamelijk met basinstrumenten werkt, is basgeluid een relatief begrip door de vrij onorthodoxe, primitieve opnamemethodes. Deze plaat klinkt dan ook als een samensmelting van Dead Raven Choir met zijn ander project Wolfmangler. Metal zonder gitaren. Heerlijk misselijkmakend. Min of meer in dezelfde sfeer maar aan de hightechkant van het spectrum vinden we *6°F Skyquake* van **STEPHEN O'MALLEY & ATTILA CSIHAR**. Na het succes van zijn project KTL heeft O'Malley het label blijkbaar kunnen inpakken. Deze audiocompositie dateert al van 2001, maar fungeerde ook als onderdeel van een reeks soloshows van de Amerikaanse kunstenaar Banks Violette. Puur op zichzelf is dit eerder een saai samensmelting van met sinustonen doorspekte soundscapes en doordeweekse chants van Attila. Wel mooi uitgegeven en goed voor O'Malleys bankrekening natuurlijk. In dezelfde DeMegoreeks verscheen ook *Skylla* van **SILVIA FÄSSLER & BILLY ROISZ**, waar computergeluiden het opnemen tegen een platenspeler en een gitaar. Het resultaat is matige kunstencentrummuziek voor de liefhebbers. -SM

FUCK BUTTONS – Street Horrnsing (ATP) ★★¹²
DEAD RAVEN CHOIR – My Firstborn Will Surely Be Blind (Aurora Borealis) ★★
STEPHEN O'MALLEY & ATTILA CSIHAR – 6°F Skyquake (Mego) ★★¹²
SILVIA FÄSSLER & BILLY ROISZ – Skylla (Mego) ★★¹²

Agenda

RHYS CHATHAM in Vooruit.

29/02 Atelier Mommen, Brussel
Primordial Undermind (us/au)

01/03 Recyclart/Brigittines, Brussel
(K-RAA-K)³-Festival

01/03 Occii, Amsterdam
Vortex Rex (at), Japanther (us), Adolf Butler (nl)

02/03 JH De Bogaard, Geel
Yellowstock: Goor (b), Primordial Undermind (us/au)

02/03 Le Grand Mix, Tourcoing
Dragons of Zynth (us), K-Branding (b)

02/03 Worm, Rotterdam
Silver Apples (us), Japanther (us), Vortex Rex (at)

03/03 Stuk, Leuven
Greg Haines (us)

05/03 Vk, Brussel
Patton Zu (us/it)

05/03 Vooruit, Gent
Harry Merry (nl)

07/03 Petrol, Antwerpen
Autechre (uk), Rob Hall (uk)

08/03, Theater Kikker/SJU, Utrecht
Ralph van Raat & Arnold Marinissen spelen Kontakte (Stockhausen), Erdmann 3000 (d), Alec Empire (d)

08/03 KC Belgie, Hasselt
Tom Carter (us), GHQ (us), Kiré (b), Deepstrof (b)

08/03 Q-o2, Brussel
Anne Wellmer & Relly Tarlo

08/03 Le Grand Mix
Yolk (fr), Chrome Hoof (uk)

09/03 Occii, Amsterdam
Tom Carter (us), GHQ (us)

11/03 Vooruit, Gent
Eugene Chadbourne (us)

11/03 Helbaard, Den Haag
Tom Carter (us), GHQ (us)

12/03 Recyclart, Brussel
Black Dice (us), Acid Furious (b)

12/03 Beursschouwburg, Brussel
A snare is a bell: Chris Corsano (us), Erik Thielemans (b), Evan Parker (uk)

12/03 Vooruit, Gent
Rhys Chatham (us)

13/03 Stuk, Leuven
Displaced Sounds: Guillaume Leblon (fr), Jeph Jerman (us), Marc Van De Sijpe (b), John Smith & Graeme Miller (uk), David Watson (us)

16/03 Netwerk, Aalst
Cronica Labelnight: Ran Slavin (il), Stephan Mathieu (de), Janek Schaefer (uk), @c (pt/aut)

19/03 Vooruit, Gent
Michael Moore (us) + Han Bennink (nl) + Marcus Rojas (us), Peter Hertmans Quartet (b/nl)

20/03 Occii, Amsterdam
Francois Virot (fr), Karaocake (fr), OK Vancouver OK (ca)

25/03 Logos, Gent
Robert Curgenven (au)

24/03 Croxhapox, Gent
Jack Rose (us), Hush Arbors (us)

25/03 Helbaard, Den Haag
Jack Rose (us), Hush Arbors (us)

29/03 KC Belgie, Hasselt
All Ear Trio (dk/us)

RUIS Colofon

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van (K-RAA-K)³ vzw

OFFICE
(K-RAA-K)³ vzw
c/o Ruis
Heernislaan 81
9000 Gent
Belgium
T/F : +32 92199143
www.kraak.net
ruis@kraak.net

REDACTIE
HOOFDREDACTIE Niels Latomme, Steve Marreyt
EINDREDACTIE Sara Geens, Elisabeth Cornille
REDACTIE Joeri Bruyninckx, Tommy Denys, Davy De Decker, Bert Dhondt, Dave Driesmans, Bart Gielis, Sarah Kesenne, Hans van der Linden, Han Van den Hoof, Mik Prims, Wouter Smeraldina
ILLUSTRATIES & FOTOGRAFIE Bram Devens, Schrauwen, Wouter Smeraldina
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Dave Driesmans

GASTILLUSTRATOREN
Celine Hudeaux (be) componeert kleine rampen en ongevallen. Veel grafiek, beetje animatie, allemaal even weird and wonderful. <http://www.celinehudeaux.web-log.nl/>
Bert Lezy (be), doet te veel om bij te houden, maar onthou alleszins Blaastaal, Lap en bekijk zijn alsmat groeiende collectie absurde tekeningen.
COVER: Beau Labute (can), superstraffe combinatie van tekening, fotokopie en zeefdruk. Donker, veel herhaling en laagjes op laagjes, ook donker. Werkte samen met onder andere Paper Rad en Peter Thompson.
<http://www.communityoutreachgallery.com/abutework.html>

ABONNEMENTEN
Een abonnement kost 10 euro in België en 16 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro. Dit kan verkregen worden door het bedrag over te schrijven op rekening nummer 737-0200369-10 met mededeling "ruis abo" samen met je adres en het gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE
Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden op www.kraak.net

DRUK
Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met milieuvriendelijke inkt.

STEUN
Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders en de Vlaamse Gemeenschap

ART FOR SALE

05 . 03 . 08 the game is up!

15 . 03 . 08

W. Shakespeare, Cymbeline, act III, scene III

VOORUIT ONDERZOEKT DE RELATIE TUSSEN KUNST EN COMMERCE

Avant-garde gitarist waagt zich aan intimistische en akoestische versies van de popnummers van Kylie Minogue.

- VR 07.03 NOËL AKCHOTÉ (FR) PLAYS KYLIE MINOGUE -

Onmogelijk een stijl te kleven op dit all-round gitaarfenomeen.

- DI 11.03 EUGENE CHADBOURNE (US) -

**Amerikaanse cultfiguur brengt zijn legendarische
gitaarsymfonie met Belgische rockmuzikanten**

- WO 12.03 RHYS CHATHAM (US) - G3 -

**Gekke country van de prettig gestoorde drag Queen Tina C.
Afsluitparty met dj's Midijayski
én het podium dat we openstellen voor het Vooruitpubliek.**

- ZA 15.03 HAPPY END PARTY MET STAGE FOR SALE, TINA C. (UK) & DJ'S MIDIJAYSKI -

MET O.A.

WO 05.03 HARRY MERRY (NL) / DO 06.03 KIRA KIRA + PARACHUTES (IS) / ZA 08.03 DAAU PRESENTS OUR DAILY BREAD

ZO 09.03 CAFÉ DANSANT / DO 13.03 THE GERMANS + SPECIAL GUEST EUGENE CHADBOURNE (US)